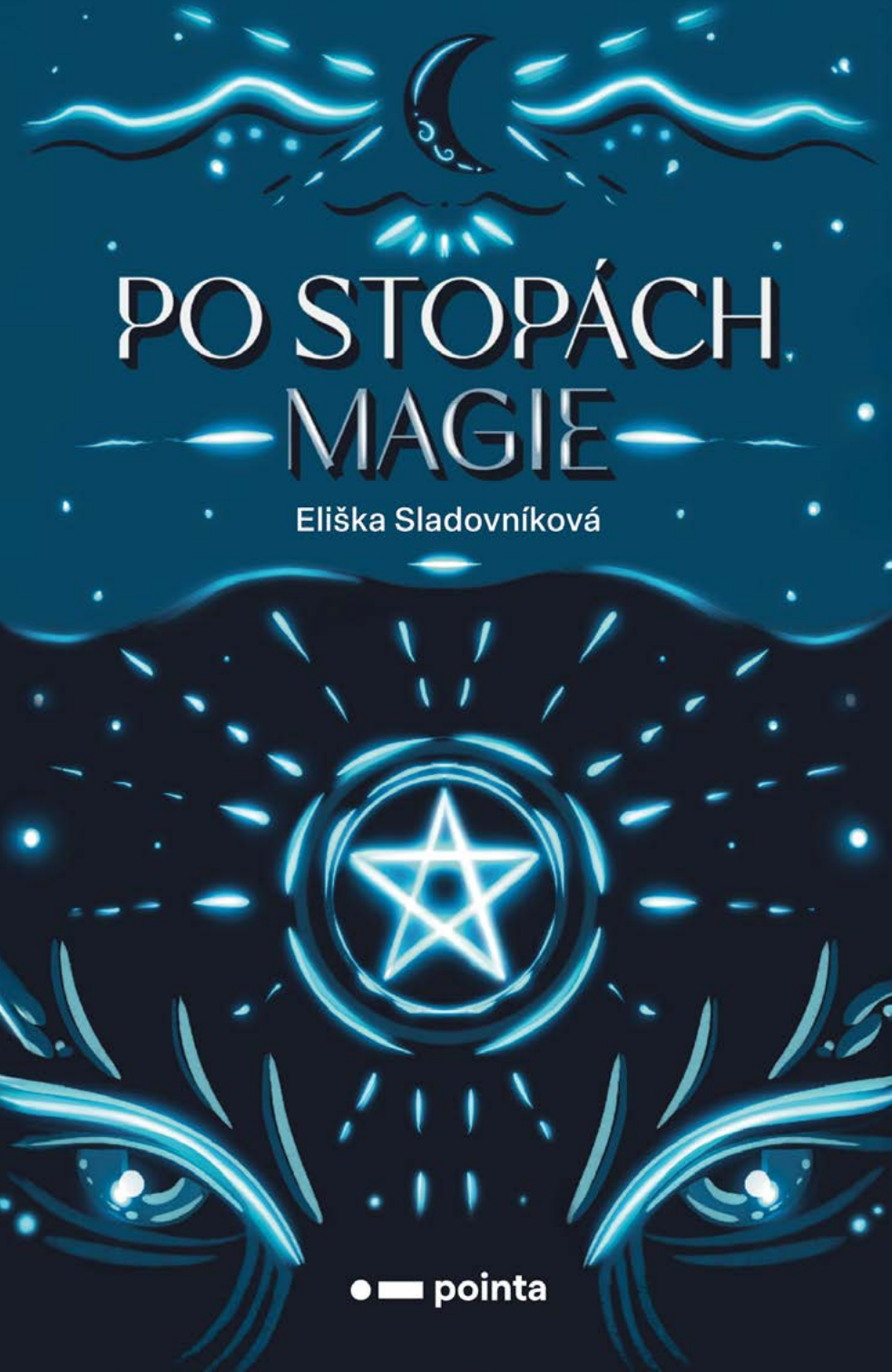

PO STOPÁCH MAGIE

Eliška Sladovníková

● — pointa

Po stopách magie

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Eliška Sladovníková

Po stopách magie – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

PO STOPÁCH MAGIE

Eliška Sladovníková

PO STOPÁCH MAGIE

Eliška Sladovníková

Copyright © Eliška Sladovníková, 2024

Ilustrace na obálce © Michaela Hradňanská, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-360-8

ISBN e-knihy 978-80-7691-520-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-521-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-510-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Těm, kteří bojují za splnění svých snů.

Zokna zafouká studený vítr. Prudce otevřu oči. Nepamatuji si, že by byla večer taková zima. Opatrně se posadím a rozhlédnu po pokoji. Chvilí mi trvá, než mlha okolo mého mozku ustoupí a já si uvědomím, že jsem se neprobudila kvůli své noční můře, která se mi zdá skoro každou noc, ale kvůli něčemu jinému, což nevěstí nic dobrého.

Můj zrak padne na budík stojící na nočním stolku, který slabě zabliká, jako by se bál mého pohledu. Ukazuje pět hodin ráno. Zhluboka se nadechnu a do nosu mě udeří pach hniloby a krve. Něco se děje.

Tiše jako kočka seskočím z postele a přitisknu se na zeď. I když je noc, nemám problém prokouknout hustou temnotu. V tom mi pomáhá moje druhé šelmí já. Ať mě z mého spánku probudil kdokoliv, draze za to zaplatí. A jestli Emma zase dostala nějaký záchvat po svých magických experimentech, bude mi muset upéct sušenky. Minule zkoušela kouzlo, které chtěla použít na fasádu svého tetovacího salónu, a trochu se jí vymklo z rukou. Po zdech se nám několik týdnů proháněl drak chrlící oheň a trvalo, než si na nás zvyknul a přestal nás budit ze spaní. Emma pak naštěstí přišla na to, jak kouzlo zrušit, ale zabralo jí to tak dlouho, až se mi po drakovi občas zasteskne.

Zamířím do jejího pokoje. Každým krokem puch sílí, až mě začne pálit v nose. Před jejími dveřmi si ho dokonce musím zacpat, jinak bych o svoje čichové buňky snad přišla.

Zrovna když chci vzít za kliku, ozve se z konce chodby tiché zamňoukání. Jsem si jistá, že mi Jasmína jednou zapříčiní infarkt. Jemně na ni zavrčím a černá kočka mi okamžitě zmizí z dohledu. Nejspíš mě teď bude pár dní uraženě ignorovat, ale konzerva s tuňákem mi pomůže si ji zase udobřit.

Pomalů otevřu dveře a nakouknu dovnitř. Puch je tu tak silný, až se divím, že se nad podlahou nevznáší nějaká zelená mlha. Emma sedí na zemi v jakémisi kruhu. S hrůzou shledám, že je vyrytý do podlahy, a podle krve odkapávající z jejích prstů ho tam nejspíše vyškrábala sama.

Opatrně k ní přistoupím blíž. Srdce mi hlasitě buší, jak se mi strach svými drápy zarývá do mozku. Být tu příšera nebo vetřelec, vrhnu se na něj a začnu s ním bojovat, abych Emmu ochránila, ale s tímhle si vůbec nevím rady. Bezmoc mě zavalí jako lavina, těžká a studená, a přestože mým prvním instinktem je ji z podivného kruhu vytáhnout, nejsem si jistá, jestli by jí to ještě více neublížilo. Nejsem expert na magii a už vůbec ne na tu, která má tuhle spoušť na svědomí.

„Emmo? Co se děje?“ přidřepnu si k ní a zkoumavě se na ni podívám. Snažím se zachovat klid a nepropadnout panice, ale když jde o mou kamarádku, je to těžké. V zelených očích má hrůzu, její uhlově černé vlasy jí skoro stojí na hlavě a ruce si křečovitě tiskne k hrudi. Na noční košili se jí už udělal pořádný krvavý flek.

„Emmo?“ Jemně ji štouchnu do ramene a uleví se mi, když po mně magie ve vzduchu nešlehne. Emma se na mě otočí a zahledí se do mých tmavě modrých očí. Až teď si všimnu, že se její rty pohybují v neslyšném zařikávání.

„Ann... Blíží se něco hrozného,“ zachraptí, než se zase odvrátí. Uvědomím si, že zírá na obraz visící na stěně. Je na něm zobrazena bohyně Hekaté, kterou někteří mágové uctívají. Vládne magii a podsvětí, a tak čarodějové doufají, že pokud se k ní budou modlit, obdaří je větší mocí.

Ještě párkrát na Emmu zkusím promluvit, ale už se na mě nepodívá. Její rty se však nezastaví.

Přestože to v pokoji hrozně smrdí, musím se nadechnout, abych uklidnila své splašené srdce, které se pokouší vyskočit mi z hrudi. Jeho tlukot se mi nahrne do hlavy, až přehluší všechny mé myšlenky. Teď ale rozhodně není čas na žádný

z mých emočních výbuchů, potřebuji něco vymyslet. Moje šelma, jež je studnicí mých pocitů, síly a magie, tiše zaprská, když se ji snažím uklidnit. Kvůli událostem minulých měsíců už dlouho nemůžu spát, což se podepsalo jak na mně, tak na ní.

Jakmile se mi podaří uklidnit své vnitřní já a dokážu zase myslet, vstanu od své kamarádky a vydám se zpět do ložnice pro mobil. Znáám jen jednoho člověka, který by ji mohl z toho stavu dostat. Sice se zrovna dvakrát nemusíme, ale teď je nejspíš jediným, kdo mi diskrétně a snad i rychle pomůže. Ačkoli mě pravděpodobně zakleje, protože stejně jako já nesnáší ranní vstávání. *Proč jen musí být můj expřítel jediným, na koho se teď mohu obrátit?*

„Ann... co sakra chceš?“ vyštěkne, jakmile přijme hovor.

Povím mu, co se tu momentálně děje, a on nakonec svolí a slíbí, že dorazí za deset minut. V pět ráno budou mnichovské ulice ještě relativně prázdné.

Rychle se převleču do něčeho lepšího, než je vytahané tričko. Také zkontroluji svůj odraz v zrcadle a lehce se leknu, když spatřím, jak vypadám. Kruhy pod očima stále neustoupily, přestože už několik dní prospím celou noc, aniž by mě vzbudily zlé sny, jež mě poslední měsíce terorizují. Blondáté vlasy zastřižené do mikáda sice učesat nepotřebují, ale šampon by jim rozhodně neublížil. Zaprská na svůj odraz a raději se vzdám.

Michael se objeví u mých dveří na minutu přesně. Usmějí se na něj a kývnutím ho pozvu dál. Už jsme se pár týdnů neviděli, a tak doufám, že celá tahle situace nebude moc trapná.

Vypadá pořád stejně úžasně. Husté černé vlasy má rozčuchané, zřejmě kvůli tomu, že před chvílí vylezl z postele. V modrých očích se mu zračí únava, ale na intenzitě pohledu mu nijak neubírá. Lehké strniště, které jsem na něm tolik zbožňovala, zmizelo stejně jako já z jeho života.

„Co to tu tak smrdí?“ zeptá se mě, jakmile překročí práh.

„Dobrá otázka,“ pokrčím rameny. Jelikož u mě byl už mnohokrát, nepotřebuje ukázat cestu do Emmina pokoje.

Projdeme tedy krátkou chodbou okolo kuchyně s obývánkem, než se zastavíme před magií nasycenou místností. Michael se zarazí v rámu dveří, a ačkoli stojím za ním, je mi jasné, že se mračí.

Jeho vůně mě v myšlenkách vrátí k našemu rozchodu před pěti týdny. Došlo k tomu kvůli pracovní epizodě, o které jsem s ním bohužel nemohla mluvit, což mezi námi vytvořilo takovou propast, že už nebylo návratu. Navíc získal místo učně přímo pod Maleficem, nejvyšším evropským čarodějem a členem Magické rady Evropy, a mně bylo jasné, že už se dál stýkat nemůžeme. Přišel by totiž na to, že jsem dlak, a to by nepřežil.

Mezi čaroději a dlaky stále panuje velké napětí a naše rasy se nemají úplně v lásce. Hlavním důvodem sváru jsou rozdílné přístupy k magii a způsoby, jakými s ní pracujeme. Mágové jsou schopni ovládat čistou magii, kterou následně přetváří dle své vůle. Tato schopnost má ale své limity a je velmi závislá na moci daného čaroděje. Dlaci tuto schopnost nemají, ovšem magie, jež nám proudí v žilách, se u nás prezentuje jako živá bytost propůjčující nám určité schopnosti. V průběhu života se s námi toto stvoření vyvíjí a spolu s tím i naše moc, kterou se musíme naučit ovládat. Mágové na nás proto pohlíží jako na nižší bytosti s neovladatelnými zvířecími pudry, což nás nutí jim neustále dokazovat, že my jsme ti lepší. Ze zkušenosti už ale mohu říci, že se jedná hlavně o předsudky. V Americe, odkud pochází moje rodina a kde stále žije většina našich předků, je situace často ještě horší. I já jsem to cítila stejně, dokud jsem nezačala bydlet s čarodějkou.

Nebýt Emmy, Michael by dávno zjistil, že nejsem obyčejný člověk. Emma totiž vlastní tatérský salón, kde vytváří i magická tetování. Před několika lety pro mě navrhla jedno speciální, které v její nabídce běžný zákazník nenajde. Skrývá totiž moji magii, takže vypadám, a hlavně voním jako člověk. Ze začátku jsem byla proti, ale pak jsem si uvědomila, že se mi bude hodit při práci. A navíc je opravdu nádherné, klikatí

se mi od spodní části lopatky až k pravému rameni a tvoří ho různé znaky, jimž ani pořádně nerozumím.

Náš rozchod byl poměrně rozpačitý, protože jsem mu nemohla říct pravý důvod toho, proč to chci ukončit. Jenže kdybych se vedle něj budila s nočními můrami, nedokázala bych mu už lhát. Emma mi stejně tvrdila, že se o žádný rozchod nejednalo...

„Nemůžeš se rozejít s někým, s kým jsi nechodila,“ protestovala, když jsem přišla s tím, že se s Michaellem už dál stýkat nebudeme.

„To, že sem jezdil pozdě v noci a brzy ráno odjel, bych rozhodně neoznačila za vztah... Takže si myslím, že ti to spíš prospěje. Navíc, nemyslíš si, že už to s tím svým pasivně agresivním protestem vůči svému tátovi trochu přeháníš? Prvně začneš bydlet s bláznivou čarodějkou a pak se dáš dohromady s mágem,“ odfrkla si, ale její hlas byl plný hravých tónů. Přestože jsem se v tu chvíli cítila hrozně, na tváři se mi objevil malý úsměv.

„Neházej to jen na mě. I ty jsi byla ochotná bydlet s dlačicí s rodinnými problémy,“ uchechtla jsem se.

Emma mě probodla svýma zelenýma očima, než odpověděla: „Protože jsem byla totálně bez peněz a nikdo jiný se mnou bydlet nechtěl. Jediný tvoje štěstí bylo, že se tvůj bratr tvářil jako kakabus pouze prvních pár měsíců. Moje sušenky si ho ale získaly,“ zazubila se.

„Tvoje sušenky by okouzly každýho,“ mrkla jsem na ni a vydala se okolo ní do kuchyně, kde na lince čekalo ještě pár čerstvých kousků. Jakmile se ke mně dostala jejich vůně, začaly se mi sbíhat sliny.

„No... tvýho otce asi moc ne,“ poznamenala nakonec.

Michaela jsem potkala na party, kam mě vzala Emma, a překvapivě tam byla spousta čarodějů. Mým cílem bylo najít si pár kontaktů, které by mi v budoucnu pomáhaly s případy, někoho stejně smýšlejícího, komu nevadí spolupráce mezi našimi rasami. Ale z Michaela se vyklubalo něco víc, a přestože

to trvalo jenom chvíli, oba jsme si vzájemně propadli. Jenže pak se stala ta nehoda v práci a můj bratr přišel na to, s kým randím, a přemluvil mě, ať to ukončím. Měl pravdu a má ji k mé nelibosti až moc často.

„Kvůli čemu ses vzbudila?“ zeptá se mě a vrátí mě tak zpátky do reality. Zkoumavě obchází Emmu, která vypadá pořád stejně, jako když jsem ji opustila.

Opřu se o rám dveří a snažím se na něj moc nezápat. Jeho pach je našťástí tlumen odporným zápachem, a tak vzpomínky na společné milování zůstanou v pozadí mé mysli.

„Ani nevím,“ odpovím tiše. Nejspíš za to vděčím svému druhému já, ale to mu říct nemůžu.

Michael si dřepne a jemně přejede prsty přes symboly vyryté v podlaze. Jakmile se jich dotkne, z konečků prstů mu odskočí několik magických jisker, jak se jeho magie setká s tou, která sálá z kruhu. „Sakra!“ zakleje a postaví se.

„Co je?“ zamračím se. Když jsem se já dotkla Emmy, nic se nestalo. Přistoupím blíž, ačkoli se stále držím v bezpečné vzdálenosti, abych necítila jeho vůni.

„Je v tom velký množství magie. Tohle nemohla zvládnout sama, není až tak zkušená a nemá ani tolik moci,“ zasyčí.

„Chceš mi tvrdit, že tohle není Emmino dílo? Jako že se nám někdo vkradl do bytu? Co teď budeme dělat?“ Zkřížím si ruce na prsou a snažím se vymyslet něco užitečného, ale tomuhle druhu magie moc nerozumím. Mám chuť teď projít každou píd' bytu, jestli se tu někdo neschovává, ale nevěřím tomu, že bych si ho se svými smysly nevšimla. Ani Jasmína by ho jen tak nenechala odejít.

„Nevím,“ zamumlá tiše. Ještě chvíli na Emmu zírá, než se zadívá do mých očí. Na chvíli se mi zastaví dech. Vnitřní šelma se chce dostat na povrch a dotknout se ho, ale já ji zatlačím hlouběji do svého nitra. *Teď ne, přikážu jí.*

„Myslím, že nejlepší bude ji z toho kruhu dostat. Není to její magie, takže jí nejspíš ubližuje,“ prohlásí Michael.

Přikývnu a postavím se vedle něj.

„Není v kruhu uzavřená, takže by nám v tom nemělo nic bránit, ale co já vím, s tímhle druhem magie jsem se ještě nesetkal,“ povzdechne si.

Nečekám, až Emmu vytáhne on, jsem silnější, a tak ji rychle popadnu, než Michael stihne zareagovat. Díky mé nadpřirozené síle pro mě její váha nepředstavuje žádný problém, skoro ji v náruči necítím. Opatrně ji položím do její postele a až pozdě si uvědomím, že se na mě Michael podivně dívá, naštěstí to nijak neokomentuje.

„Skočím pro obvaz,“ zamumlám, než se vydám do koupelny, kde máme krabičku první pomoci. Obvazy najdu až někde vespod, protože je vůbec nepoužívám a Emma je dosud nikdy nepotřebovala, na její spáleniny od pečení většinou postačí studený obklad.

Když se vrátím do pokoje, Michael se nad Emmou sklání a tiše jí mumlá uklidňující slova. Jemně ji hladí po vlasech, ale ani to nepomáhá. Emma stále civí do stropu bez náznaku emocí nebo přítomnosti své duše. Zamrazí mě v kostech.

„Obvaž jí ruce, vezmu ji k Maleficovi,“ pronese, aniž by od ní odtrhl pohled, a poodstoupí, aby mi poskytl místo.

Maleficus je Pán magie a spadají pod něj nejen všichni mágové v Evropě, ale i léčitelé nebo šamanové, kteří také používají čistou magii. Dlaky ovšem nemá moc v lásce a já nechci riskovat rozpoutání války tím, že nakráčím s očarovanou čarodějkou v náruči na jeho území. Ještě by mě z toho obvinil, přestože takovou moc nemám.

„Je to dobrý nápad?“ podívám se a zadívám se mu do očí.

Michael mi chvíli pohled opětuje, než pokrčí rameny. Kvůli zápachu, který nás obklopuje, necítím jeho emoce, a tak se zamračím, než obrátím svou pozornost zpět k Emmě. Nejsem si jistá, zda se mi líbí, že ji odveze pryč. Mám ale vůbec na výběr? Kdo jiný by jí mohl pomoci než samotný Pán magie?

Snažím se jí nedívat do očí, které jsou děsivě prázdné, a soustředím se jen na zkrvavené ruce. Divím se, že si nevyhlámala všechny nehty, protože kruh v podlaze je plný symbolů a není zrovna nejmenší. Bodne mě u srdce, když si představím tu bolest, jakou musela vytrpět, aby to tam všechno vyškrábala.

Jakmile skončím, jemně ji vezmu z postele a zamířím ke vchodovým dveřím. Michael mě beze slova následuje.

Jeho auto na parkovišti poznám okamžitě, čarovůz přece jen není zrovna běžným dopravním prostředkem. Přestože je tma, černé vozidlo se vyjímá v celé své kráse a svou elegancí zastíňuje ostatní zaparkovaná auta. Čarovozy jsou pojízdné díky magii řidiče. Jelikož dlaci s tímto typem magie neumí pracovat, řídí tyto vozy pouze mágové. Smutně se podívám na svůj červený džíp, který vedle čarovozu nepůsobí zrovna přitažlivým dojmem. Je ale majetkem mnichovské smečky a jeho typ ani barvu jsem si, přestože jsem sestra alfy pum, nemohla zvolit.

Položím Emmu na zadní sedadla a otočím se k Michaelovi, který vypadá zamyšleně.

„Jakmile něco zjistíš, dej mi vědět,“ vyzvu ho možná až moc rozkazovačným tónem, ale mám o kamarádka strach. Je jednou z mála osob, jimž plně důvěřuji, a stala se mou druhou rodinou. Přála bych si doprovodit ji s Michaelem k Maleficovi, ale raději se zaměřím na to, čím magie má tohle všechno na svědomí.

„Dobře,“ přikývne Michael a nastoupí do auta. Než za sebou zabouchne dveře, pohlédne na mě. Chvilí mi trvá, dokud nerozeznám emoci, jež se mu zračí v modrých očích. Tentokrát jeho pocity mému nosu neutečou, už nestojíme uprostřed oblaku podivných pachů, a tak rozeznám touhu. Silná čokoládová vůně mě natolik odzbrojí, že se ani nezmohu na jediné další slovo. Nerozumím tomu a rozhodně teď nemám náladu přicházet tomu na kloub.

Michael ale nic neřekne, a tak v tichosti poodstoupím od auta. Čarovůz modře zasvítí, když se spojí s jeho magií,

a v garážích zůstane světlo ještě pár sekund poté, co mi auto zmizí z dohledu.

Až pak se odvážím vrátit se do bytu a pořádně prozkoumat tu hrůzu v podlaze.

Po vyfocení každého detailu, každé kapky krve se cítím, jako by mi někdo vrazil koleno mezi lopatky. Protáhnu si ztuhlé svaly, což mě natolik uvolní, až se ze mě vydere tiché předení. Ještě že tu není Emma, zas by měla kecy o mé šelmí povaze. Než se začnu chystat do práce, vydrhnu pořádně podlahu a otevřu dokořán všechna okna v jejím pokoji.

Jakmile se vzduch trochu pročistí a přestanu mít pocit, že bydlím v kanálu, sednu si na zem ve své ložnici a opřu záda o pelest postele. Pevně zavřu oči a snažím se vyčistit si hlavu, alespoň pět minut na nic nemyslet. Vyšátrám z paměti svou nejoblíbenější vzpomínku, která mi pomáhá vyplavit z mysli negativní emoce a noční můry.

Já, můj bratr Elijah a náš kamarád Neal sedíme na břehu jezera. Vedle nás se chladí piva a my schneme po obeplavání celého obvodu jezera. Slunce pomalu zapadá a vysoké stromy se barví do oranžova. Nikdo jiný tu není a vládne tu svatý klid. Pouze jemný cvrlikot ptáků dokazuje, že tu nejsme úplně sami.

Díky tomuhle rannímu rituálu, který mi pomáhá vyplavit stresové hormony a připravit se na náročný den, se hned cítím lépe. Emma mě nutí tenhle typ meditace praktikovat každé ráno od té doby, co jsem ji začala před pár měsíci skoro každou noc budit křikem. Pomohlo to a noční můry už mě nevytrhávají ze spaní tak často jako dříve.

V ložnici se převléknu do pracovního oblečení – pohodlných džínů a modrého trička, v chodbě popadnu svoji černou bundu a vytočím číslo do Emmina salónu. Její kolega Tim, který je do ní už delší dobu zamilovaný, trochu zpanikaří, když mu oznámím, co se v noci stalo. Naštěstí ho uklidním tím, že si případ určitě vezmu na starosti a že se o ni postarám.

Přesně v osm ráno vyskočím ze svého červeného džípu na parkovišti před stanicí a do obličeje mi zafouká jemný vítr. Listopad už se blíží a s ním i vlezlý chládek a otravné mrzuté počasí. S odhodlaným pohledem vrazím do hlavních dveří budovy, usměji se na hlídače Kurta, který se proměňuje v lišku, jak prozrazují jeho kudrnaté rudé vlasy, a on mě s pokývnutím pustí dál.

Ocitnu se v centru dění a mám co dělat, aby mě někdo nenarazil na roh stolu. Chaos je totiž na stanici v devátém okrsku, která spadá pod Útvar magické činnosti v Mnichově, naprosto normální. Většinu zaměstnanců tvoří dlaci a mágové, ale i pár šílených normálních lidí se tu najde. Každý z nás se stará spíše o případy svého rodu, takže já mám na starosti ty zahrnující dlaky, hlavně na území Mnichova a v jeho okolí. Jelikož nám sem posílají ta největší svinstva, musí většina z nás cestovat i do okolních zemí, spadá pod nás totiž třeba i Praha nebo Vídeň.

Nikdy dřív takové problémy na světě nebyly, ale kvůli všem novým technologiím, které dokážou zachytit i chlup na nose zloděje, se lidé s magickými schopnostmi rozhodli vystoupit ze stínů. V roce 1997 se k existenci přihlásili zvířecí měničci – jako první lidské bytosti s magickým nadáním. Velkou roli v tom sehrál i můj milovaný dědeček. O dva roky později se ozvali lidé, jež umí pracovat se syrovou magií a ovládat ji, jak se jim zlíbí – čarodějové.

V následujících letech se lidstvo změnilo. Chtíč a touha po ovládnutí magie byly tak obrovské, až se magie stala nedílnou součástí nového světa. Každý chtěl okusit její moc, přestože magii nerozuměli, a tak lidi nenapadlo nic lepšího, než se hrabat ve starých knihách a vyvolávat všelijaké mocné magické bytosti. Následkem toho množství magie několikanásobně vzrostlo. Dnes, o 27 let později, se tetelí ve vzduchu a našepťává nebezpečné nápady obyčejným smrtelníkům, kteří se už naučili, že není nejlepší jí naslouchat.

Čarodějové však díky tomu mají snadnější přístup k čisté magii, kterou používají pro svá kouzla. Dříve museli vyhledávat magicky nasycená místa, jako hroby posvátných bytostí či jiných mágů, ze kterých moc přirozeně uniká. I dlaky její zvýšené množství ovlivňuje, naše smysly jsou ostřejší a proměna do dlačí podoby už není tak pomalá a bolestivá. To má ale za následek i skutečnost, že děti s magickým potenciálem se rodí i obyčejným smrtelníkům, což dále zvyšuje množství magie ve světě, a tak se na zemi dostávají další magické bytosti, které by sem jinak přístup neměly.

Aby byla zajištěna koexistence lidské rasy s tou magickou, byly ustanoveny orgány pro tvorbu nových zákonů a dohlížení na jejich dodržování. Mezi takové patří Magické rady, jedna pro každý kontinent, nebo Útvary magické činnosti, které pomocí magicky nadaných dohlíží nad případy zahrnujícími kouzla a čímkoliv dalším, co bylo s jejich pomocí stvořeno.

Po více jak 20 letech se lidé naučili s magicky nadanými žít, ačkoli stále existuje diskriminace a předsudky, a to i mezi magickými rasami samotnými. Takže já a Michael v tomhle světě prostě zatím budoucnost nemáme. Nebýt dcerou svého otce, nejspíš bych to i zkusila, ale takhle vím, že to nemá cenu.

S fotkami v ruce zamírím do kapitánovy kanceláře. Naším šéfem je Felix – rysodlak ve svých nejlepších letech. S odvážným výrazem zaklepu na dveře. Sice mě stejně slyšel přicházet, ale je to slušnost. Jakmile se ozve: „Dále!“, vkročím dovnitř.

„Posaď se, Goldbergová. Copak tě ke mně tak časně ráno přivádí?“ Usrkne kávy a pohodlně se opře do sedadla. Vsadím se, že je v ní hodně mléka, to my kočkovité šelmy máme rády.

Vyložím karty na stůl, tedy v mém případě fotky, a sleduji jeho výraz. Felix si je chvíli zamyšleně prohlíží, načež prohlásí: „Co to je?“

„Nevím, našla jsem v tom dneska ráno Emmu, vypadá to, že to vyškrábala vlastními nehty.“ Pokrčím rameny.

Povzdechne si. „Jsi si jistá, že to není jen nějaký šílený experiment?“ otáže se a zahledí se mi svýma temně zelenýma očima do mých, čímž mě na chvíli odzbrojí. Jak říkám, předsudky mezi rasami stále existují. Dlaci nesnáší, jak si čarodějové zahrávají s čistou magií... nejspíš hlavně proto, že to sami nedokážou, a tak mají potřebu jejich schopnosti neustále shazovat.

„Jsem. Nikdy jsem nic takového neviděla a můj expert na magii tvrdí to samé. Něco tu smrdí, veliteli.“ Dobře, teď páchne můj byt, ale chtěla bych předejít tomu, aby smrdělo něco dalšího.

„A kde je Emma teď?“ zeptá se mě podezřívavě a nakloní hlavu na pravou stranu, až mu spadne blondatý pramen do očí.

„Můj kontakt ji zavezl k Maleficovi. Dám vědět, jakmile se něco dozvím.“

„Hmm... zatím nic nepodnikej a ozvi se mi hned, jakmile se něco dozvíš. Pokud je to nějaká prasárna, dřív nebo později by nám to přidělili. Můžeš na tom pak pracovat s Markusem.“ Pokývá hlavou a málem si přitom vypíchne oko o lžičku v hrnku.

Zadržím nadávku, která se dere ven, když uslyším Markusovo jméno, neboť se nemáme zrovna v lásce. „Díky, pane.“ S těmi slovy se zvednu, posbírám fotky a chystám se k odchodu. Ještě, že jsem za ním hned zašla, jinak to mohl přidělit jen mágům, jelikož každý se stará o svůj píseček.

„Annabell,“ zastaví mě Felixův hlas, sotva položím ruku na kliku. Jemně se otřesu, když pronese celé mé jméno, ale nedovolím si ho upozornit, že to nesnáším.

„Vím, že náš lékař uznal, že už jsi v pořádku a můžeš se vrátit do terénu, ale tady jde o Emmu. Po tom všem si nejsem jistý, jestli je to dobrý nápad. Nechceš to nechat jenom na Markusovi? Bude ti dávat pravidelné reporty, pohlídám to,“ řekne tiše. Cítím jeho pohled v zádech, ale nemám odvahu se otočit a čelit mu.

Je pravda, že jsem nebyla v terénu celý měsíc od chvíle, co jsem se vrátila do práce. Ale nemůžu už dál sedět na zadku a jenom vyplňovat zbytečné dokumenty, užírám mě to.

Potřebuji dělat něco, co má smysl, a hlavně potřebuji pomoci svojí kamarádce.

„Právě proto, že je to Emma, to nemůžu nechat na někom jiném. A pokud mi nedovolíš na tom pracovat, oba víme, že si najdu způsob,“ odpovím pevně.

Než stihne pronést cokoliv dalšího, opustím jeho kancelář a zavřu za sebou dveře. Objeví se okolo mě oblak emocí a já můžu jen děkovat věčnému chaosu, který tu panuje, že jím nikdo nevěnuje pozornost.

Zapluji na svoje místo a se znechucením kouknu na hromadu papírů na stole. Kéž bych to mohla všechno zapálit. Ale jelikož neoplývám nadáním zapalovat věci pohledem, kecnu si na židli a přitáhnu si tu hrůzu blíž. Alespoň zaměstnám myšlenky a nebudu si neustále kontrolovat mobil, jestli už Michael něco nezjistil. Jsem nervózní z toho, že nejsem u Emmy, ale zase vím, že tam jako dlak prostě být nemůžu. Její rod jí teď pomůže víc.

Navíc by mě otec zabil, kdyby se dozvěděl, že jsem se objevila v Maleficově sídle bez povolení. Pán magie by mě totiž mohl obvinít z toho, že na jeho území přicházím jako dcera svého otce, který je členem Magické rady Evropy, kde zastupuje dlaky. Ne všichni ví, kdo jsem, ale s Maleficem jsem měla tu čest se potkat. S Elijahem jsme se museli účastnit vybraných společenských akcí, a tak mě vysoce postavení magicky nadaní znají. Naštěstí je otec tak posedlý kontrolou a soukromím, že mě i Elijaha spíše před veřejností schovával, a tak jsme si v tomhle ohledu zachovali jistou anonymitu alespoň před běžnou veřejností. Díky Emmině tetování se tak po Mnichově mohu pohybovat jako lidský policista, což má své výhody při jednání se svědky a podezřelými. Přestože mezi rasami panují předsudky, nějakému obyčejnému lidskému policistovi se mág svěří raději než silné pumodlačici. A pokud jednám se členy smečky, kteří mě neznají jako sestru alfy pum, mohu nechat prostoupit svou šelmu, abych ukázala, na které straně stojím. Ale u lidí a mágů představuje mé tetování obrovskou výhodu.

„Goldbergová a Armando, do kanceláře, hned!“ zahřmí stanicí Felixův hlas a vytrhne mě ze sepisování zprávy. Shrábnu fotky ze stolu a přesunu se do jeho kanceláře. Markus se k nám záhy připojí.

Markus má kořeny někde ve Španělsku a podle toho taky vypadá. Uhlově černé vlasy dosahující mu sotva k ramenům nosí většinou v culíku, ale dnes je má rozpuštěné. Pod stejně černým a hustým obočím se na mě zaměří čokoládově hnědé oči. Zračí se v nich moc a síla. Dřív mě jeho pohled děsil, ale teď už vím, co na něj platí. V kombinaci se snědou pletí vypadá jako dokonalý příklad španělské mužské krásy. Naštěstí jsem vůči němu imunní. Za prvé je to mág a za druhé nehorázně arogantní debil. Bohužel je schopný a má dobré kontakty, takže si tu snadno získal vysoké postavení.

Ani jeden z nás si nesedne. Pokud by tak jeden z nás učinil, ocitl by se v nevýhodné pozici, protože je tu jen jedna židle.

Felix náš tichý souboj o dominanci ignoruje a přejde rovnou k věci. „Volal mi Maleficův asistent ohledně Emmy.“ Kývne na mě.

Proč mi Michael nezavolal sám? Zlostně se zamračím.

Felix mi věnuje letmý pohled, než pokračuje: „Markusi, Ann už je v případě tak hluboko, že už je pozdě na to ji z něj vyčlenit, a tak se k vám přidá. Pová ti, o co se jedná. Pusťte se do toho.“ Podá mu novou složku, kam už stačil založit nejzákladnější informace včetně toho, co Michael zjistil. Prsty mě samou zvědavostí svrbí a mám chuť Markusovi složku sebrat, ale jelikož je teoreticky můj nadřízený, nemůžu si to dovolit. Uklidním svoji vnitřní šelmu, jež hierarchii Útvaru neuznává, a zatnu ruce v pěst. *Později, poručím jí.*

Následuji Markuse ven z kanceláře a nenuceně přejdu k jeho skupině. Opřu se o stůl a prohlédnu si svoje nové, našťástí jen dočasné, kolegy. Okamžitě se mi zasteskne po mém běžném partákovi Hugovi, drzém rysodlakovi.

Nejmladší z nich je Alex. Postavou se na agenta Útvaru magické činnosti nehodí – je drobný, a někde mu dokonce vystupují kosti. Naštěstí to pro něj nepředstavuje žádnou nevýhodu, protože mágové svaly nepotřebují, to už si raději zatančí s očarováním mečem, sekýrou nebo jinou potvorou, na což se hodí spíš mrštnost a zručnost. Hnědé vlasy má hladce uhlažené a zlatavě hnědé oči si mě zvědavě prohlíží. Nastoupil sice teprve před týdnem, ale pochybuji, že si zrovna mě nevšiml. Jako žena přece jenom vyčnívám z davu.

Blýsknu po něm roztomilým úsměvem. Účinek se dostaví okamžitě, Alex zrudne jako rajče a najednou ho až moc zajímají jeho ruce složené v klíně.

Dalším členem party je Stefan. Jako jediný z mágů používá při boji i pistole. Nosí dvě – na každém boku jednu a k tomu brokovnici na zádech a další pistolky na stehnech. Je to zkrátka chodící zbrojnice. Jeho tvář je tvrdá, temné oči vypadají, že jsou celé černé, což jeho tváři s ostře řezanými rysy dodává strašidelný výraz. Černé vlasy má ostříhané na ježka, což až moc dokonale vykresluje jeho hranatou lebku.

Jakmile se setká s mým pohledem, kývne na mě. Kývnutí mu oplátím, než se přesunu k poslednímu členovi – Viktorovi, mozku této skupiny, bez nějž by tady ti tvrdáci byli naprosto ztraceni. Bohužel si je toho plně vědom, a tak se s jeho egem do místnosti skoro nevejdeme. V terénu jsem ho viděla snad dvakrát, protože raději zůstává v bezpečí budovy. Asi se bojí, že by si mohl poničit svoji dokonalou hnědovlasou hlavinku. Usměje se na mě, což mu s trochou sebezapření oplátím.

„Tak... jak vidíte, dostali jsme novou členku.“ Markus na mě ukáže rukou, aniž by se na mě podíval. Pokládá mě za zbytečnou přítěž. Jsem přece holka a ještě pumodlak. Je jedno,

kolik případů jsem už vyřešila, bude mě pořád považovat za křehkou květinu.

Kdybych si v Mnichově nezařídila život pod matčíným příjmením, jako dcera svého otce bych nejspíš budila větší respekt. Jenže jsem nechtěla postavit kariéru na svém příjmení a moci své rodiny. Prála jsem si začít znova. Proto mě všichni znají jako Goldbergovou, a ne Moorovou. Vysoce postavení členové smeček v Mnichově sice moc dobře vědí, kdo jsem, ale ostatní to netuší. A já se budu modlit, aby to tak zůstalo a abych působila jen jako řadový člen smečky a Útvaru magické činnosti.

„Ann všichni znáte a ona zná vás. Má důležité informace o našem případu, proto ji k nám Felix přiřadil.“ Při vyslovení mého jména se ušklíbne, ale už v jeho tónu neslyším znechucení ani opovržení jako dřív. V duchu se pousměji. *Alespoň něco.*

Markus mě pobídne, abych jim sdělila, co vím.

Podám jim fotky z Emmina pokoje, aby si je prohlédli, a mezitím jim vysvětlím, co se dneska v noci stalo. Zabere to sotva dvě minuty, ale přesto se divím, že mě ani jeden z nich nepřerušil. Překvapí mě, že ani Stefan nijak nekomentoval, že za mnou pozdě v noci přijel Michael a pomohl mi s Emmou. Nejspíš je jim to ale jedno anebo je pro ně tak nepředstavitelné, že bychom spolu mohli něco mít, že je to ani nenapadne. Markus poté krátce přečte Maleficovu výpověď, která je stejně krátká jako moje trpělivost – Emma utekla, jakmile jí dali vlastní pokoj ve třetím patře. Maleficus ji stihl prohlédnout, ale zjistil pouze to, že je očarovaná velmi silnou magií, která rozhodně není její. Už jí bohužel nestihli vzít vzorek krve, který by nám mohl povědět víc.

Nechápu, jak se odtamtud dostala, a hlavně jak ji mohli nechat uprchnout. *To jsou až tak neschopní?!* Myslela jsem, že mi Michael společně s Pánem magie pomohou, že porozumí její magii a proberou ji z transu. Očividně se ale jedná o něco jiného.